

CORINNE WINTERS & DAVID MAREČEK

18. 10. 2026, 19:00

→ Mahenovo divadlo

18 October 2026, 7 p.m.

→ Mahen Theatre

ÚČINKUJÍCÍ / PERFORMERS

Corinne Winters – soprán/soprano

David Mareček – klavír/piano

Lukáš Mareček – violoncello/cello

PROGRAM

Antonín Dvořák:

Písně milostné, op. 83, B 160

- I. Ó, naší lásce nekvete*
- II. V tak mnohém srdci mrtvo jest*
- III. Kol domu se teď potácím*
- IV. Já vím, že v sladké naději*
- V. Nad krajem vévodí lehký spánek*
- VI. Zde v lese u potoka*
- VII. V té sladké moci očí tvých*
- VIII. Ó, duše drahá, jedinká*

Vítězslava Kaprálová:

Dvě písně na slova R. Bojka, op. 4

- I. Jitro*
- II. Osiřelý*

Sbohem a šáteček, op. 14

Zpíváno do dálky, op. 22

- I. Píseň tvé nepřítomnosti*
- II. Polohlasem*
- III. Jarní*

Přestávka

Leoš Janáček:

Ukvalská lidová poezie v písních, JW V/4 (výběr)

- I. Ondraš, Ondraš!*

- II. Ty ukvalsky kosteličku*
- III. Ma mila mamulko*
- V. Proč kalinko smutna stojíš*
- XI. Ty ukvalsky kosteličku!*

Moravská lidová poezie v písních, JW V/2 (výběr)

- XLVII. Bolavá hlava*
- XX. Tužba*
- XVI. Stálost'*
- XXXVII. Lavečka*
- XVIII. Koníčky milého*
- XII. Jabůčko*
- XXXVI. Jindy a nyní*
- XXI. Tíha*
- LI. Milenec vrah*
- XIII. Červená jabůčka*
- V. Obrázek milého*

Pohádka pro violoncello a klavír, JW VII/5

- I. Con moto*
- II. Con moto*
- III. Allegro*

Erich Wolfgang Korngold:

Tři písně, op. 22

- I. Čím mi jsi? (Was Du mir bist?)*
- II. Mlčet s Tebou (Mit Dir zu schweigen)*
- III. Svět tiše usnul (Welt ist stille eingeschlafen)*

Tři zpěvy, op. 18 (č. 2 a 3)

- II. Zbav mě bolesti (Tu ab den Schmerz)*
- III. Pokušení (Versuchung)*

PROGRAMME

Antonín Dvořák:

Love Songs, op. 83, B 160

- I. Oh, for us love does not bloom*
- II. So many hearts are as though dead*
- III. Around the house I now stagger*
- IV. I know that in my sweet hope*
- V. Over the countryside reigns a light sleep*
- VI. In the forest here by a stream*
- VII. In that sweet power of your eyes*
- VIII. Oh dear soul, the only one*

Vítězslava Kaprálová:

Two Songs to words by R. Bojek, Op. 4

- I. Morning*
- II. Orphaned*

Waving Farewell, Op. 14

Sung into the Distance, Op. 22

- I. Song of Your Absence*
- II. Under One's Breath*
- III. Spring*

Přestávka

Leoš Janáček:

Hukvaldy Songs, JW V/4 (selection)

- I. Ondraš, Ondraš!*

- II. You Little Church in Hukvaldy*
- III. My Dear Mummy*
- V. Why Do You Stand So Sad, Guelder Rose*
- XI. You Little Church in Hukvaldy!*

Moravian Folk Poetry in Songs, JW V/2 (selection)

- XLVII. Headache*
- XX. Desire*
- XVI. Constancy*
- XXXVII. The Little Bench*
- XVIII. My Sweetheart's Horses*
- XII. Apple*
- XXXVI. Some Other Time and Now*
- XXI. Heavy Burden*
- LI. Lover Murderer*
- XIII. Red Apples*
- V. Picture of my Beloved*

Fairy Tale for cello and piano, JW VII/5

- I. Con moto*
- II. Con moto*
- III. Allegro*

Erich Wolfgang Korngold:

Three Songs, Op. 22

- I. What are you to me? (Was Du mir bist?)*
- II. To be silent with you (Mit Dir zu schweigen)*
- III. The world has quietly fallen asleep
(Welt ist stille eingeschlafen)*

Three Songs, Op. 18 (Nos. 2 and 3)

- II. Take away the pain (Tu ab den Schmerz)*
- III. Temptation (Versuchung)*

Ve svých dvaceti letech si **Antonín Dvořák** (1841–1904) ke skromnému platu violisty v orchestru Českého prozatímního divadla v Praze přivydělával výukou hry na klavír. Jeho žákyněmi byly i sestry Josefina a Anna Čermákovy, dcery zlatníka. V roce 1873 se Dvořák oženil s Annou, o deset let dříve byl však vášnivě zamilovaný do šestnáctileté Josefiny, která tehdy stála na prahu své herecké kariéry. Ta Dvořákovy city neopětovala a později se provdala do šlechtické rodiny. Pod bezprostředním vlivem své neopětované lásky složil své nejranější sólové písně, cyklus 18 milostných písní s názvem *Cypřiše* na texty básníka Gustava Pfliegera-Moravského. Schubertovské vlivy v nich suverénně překrývá Dvořákova nanejvýš osobitá melodická invence. K *Cypřišům* a jejich hudebním motivům se Antonín Dvořák vracel po celý život. Roku 1881 například přepracoval čtyři části do písňového cyklu vydaného jako *op. 2*, roku 1887 upravil dvanáct těchto písní pro smyčcové kvarteto a konečně v prosinci 1888 již jako mezinárodně uznávaný skladatel vybral Dvořák z *Cypřišů* osm písní, které přepracoval a uspořádal jako cyklus *Písní milostných, op. 83*. Kompozice vyšla následujícího roku v berlínském nakladatelství Fritze Simrocka a rychle se zařadila ke klenotům české písňové literatury.

Životní dráha skladatelky **Vítězslavy Kaprálové** (1915–1940) byla přerušena předčasnou smrtí v 25 letech. Přesto prokazují její díla pozoruhodnou míru vyspělosti a kompozičního umění, díky nimž se Kaprálová řadí k předním osobnostem české meziválečné hudební moderny. Studovala skladbu na brněnské konzervatoři u Viléma Petrželky a dirigování u Zdeňka Chalabaly. V říjnu 1935 byla přijata na mistrovskou školu pražské konzervatoře k Vítězslavu Novákovi (skladba) a Václavu Talichovi (dirigování). V Praze měla možnost bezprostředně se seznamovat se soudobými hudebními novinkami, studia u Nováka pak zdokonalila její kompoziční techniku a vytříbila slohové cítění. Když se v roce 1937 poprvé

setkala s Bohuslavem Martinů, jeho osobnost okouzila Kaprálovou natolik, že se záhy rozhodla pro studia v Paříži. Na École normale de musique vstoupila do dirigentské třídy Charlese Muncha. Martinů od začátku pařížského pobytu Kaprálově obětavě pomáhal a časem se stal jejím nejbližším přítelem. Poskytoval jí konzultace a seznámil ji s členy pařížské umělecké avantgardy. Okupace Československa v březnu 1939 a rychlá změna politické situace ovšem razantním způsobem zkomplikovaly život Kaprálové. Finanční problémy ji donutily sestěhovat se do bytu společně s několika českými přáteli, mezi nimiž byl i novinář a spisovatel Jiří Mucha, za nějž se v dubnu 1940 provdala. Brzy po sňatku postihlo Kaprálovou vážné onemocnění, kvůli kterému musela být hospitalizována. Před blížícími se nacistickými okupanty stihla být za pomoci manžela převezena z Paříže na jih Francie do nemocnice v Montpellier, kde však v červnu 1940 podlehla tehdy ještě nediagnostikovatelné tyfoidní horečce.

Ve svých písňových cyklech Kaprálová osobitě přetváří vlivy Janáčka, Martinů i dobové avantgardy. Pro *Písně na slova R. Bojka*, komponované v létě 1932 před nástupem do třetího ročníku konzervatoře, si Kaprálová zvolila dva texty z básnickovy sbírky *Prosté květy* (1924). Verše, jež nesou zřetelnou stopu vlivu symbolistní poezie Otakara Březiny, dokázala sedmnáctiletá skladatelka obdařit mistrně zpracovaným klavírním doprovodem. První provedení se uskutečnilo 5. prosince 1933 na večeru brněnské konzervatoře v podání Milady Musilové a pianisty Františka Vrány. Píseň *Sbohem a šáteček* na text Vítězslava Nezvala pochází z počátku června roku 1937. Kaprálová ji zkomponovala v samém závěru svého studia na mistrovské škole a v partituře věnovala „na rozloučenou nejkrásnějšímu městu Praze“. V premiéře zazněla pouhých deset dní po jejím dokončení 19. června 1937 v sále dívčího „anglického“ internátu Victoria College v Praze v interpretaci sopranistky Jarmily Vavrdové za skladatelčina klavírního doprovodu. Písňový cyklus *Zpíváno do dálky* představuje jednu z posledních kompozičních prací Kaprálové. Vznikal v Paříži v květnu roku 1939. Poté, co došlo k německé okupaci Československa, se čtyřiačtyřicetiletá autorka rozhodla zůstat ve Francii, čímž se rázem ocitla odloučena jak od rodičů, tak i od řady

svých českých přátel. Básnické texty, které vyjadřovaly její pocity, našla ve sbírce *Světy beze jména* Viktora Kripnera. Ten byl synovcem spisovatele Viktora Dyka a Kaprálová jej poznala jako úředníka československého vyslanectví v Paříži, kde měl na starosti studentské záležitosti. Premiéra písní zazněla 30. června 1939 v Office du Tourisme de Tchécoslovaquie v Paříži, kde je zazpívala Růžena Herlingerová se skladatelkou u klavíru.

Druhá polovina 80. let představuje dobu, v níž **Leoš Janáček** (1854–1928) začal blíže pronikat ke kořenům moravské lidové písně. Během svého pedagogického působení na učitelském ústavu se seznámil s nadšeným sběratelem lidové poezie Františkem Bartošem. Jejich vzájemná spolupráce dala roku 1890 vznik obsáhlé sbírce nazvané *Kytice z národních písní moravských*. Obrovský úspěch této sbírky si brzy vyžádal potřebu jejího druhého vydání. Při této příležitosti vyzval nakladatel Emil Šolc Janáčka, aby k některým písním přikomponoval klavírní doprovod. Janáček opatřil klavírním doprovodem nejprve 15 písní, které vyšly v prvním sešitu roku 1893. Patrně měly brzy poté následovat další, ale od roku 1894 naplno zaměstnala Janáčkovu tvůrčí činnost práce na opeře *Její pastorkyňa*. Janáček tak mohl Šolcovi poskytnout další úpravy teprve roku 1901, kdy byl publikován druhý sešit obsahující 38 písní. Oba sešity vyšly souborně roku 1908 pod názvem *Moravská lidová poezie v písních*. Cyklus představuje osobité dílo, které Janáčkovu do jisté míry sloužilo jako zkušební pole, kde mohl v malém měřítku experimentovat s hudebními prvky a zákonitostmi, jež poznal na základě sběru a podrobného studia moravského hudebního folkloru.

Ke kompozici *Pohádky pro violoncello a klavír* inspirovala Janáčka v roce 1910 ruská *Pohádka o caru Berenději* Vasilije Andrejeviče Žukovského, epická báseň publikovaná poprvé roku 1832, jejíž děj se dotýká rodinného štěstí, nenaplněné touhy po dětech i hořkých pocitů z jejich ztráty. Jsou to témata, která hluboce pronikala také skladatelovým osobním životem. Na počátku stála programní kompozice o třech částech, již skladatel v roce 1912 rozšířil do čtyřvěté podoby, kterou 22. září 1912 ve Vyškově premiéroval brněnský violoncellista Antonín Váňa. Záhy poté, na přelomu let 1912–1913, však Janáček své dílo

podstatně překomponoval a dalším zásahům a změnám skladbu podrobil znovu o deset let později v souvislosti s prvním vydáním v nakladatelství Hudební matice Umělecké besedy, kdy vytvořil finální třívětou verzi. Svou *Pohádku* Janáček naplnil virtuózní, emocionálně vypjatou hudbou s momenty něhy, dramatu i radosti. Premiéra finální verze *Pohádky* se uskutečnila 7. března 1923 v brněnském Besedním domě v podání violoncellisty Julia Junka a klavíristky Růženy Nebuškové. A skladba zazněla také během Janáčkovy návštěvy Anglie na počátku května 1926, kde ji v londýnské Wigmore Hall provedl Livio Mannucci za klavírního doprovodu Fanny Davies.

Brněnský rodák, skladatel **Erich Wolfgang Korngold** (1897–1957), pocházel z bohaté německo-židovské rodiny právníka a hudebního kritika Julia Korngolda. Již roku 1901 však celá rodina přesídlila z Brna do Vídně, kde se Julius Korngold stal členem fejetonistické redakce prestižního deníku *Neue Freie Presse*. Syn Erich projevil mimořádné hudební nadání ve velice raném věku. Díky svému vlivu a známostem dokázal otec synovi zajistit nadstandardní hudební vzdělání a připravit pro něj dráhu zázračného dítěte. V sedmi letech zkomponoval Erich své první skladbičky, v devíti letech byl přijat jako soukromý žák profesora vídeňské konzervatoře Roberta Fuchse, posléze se na radu Gustava Mahlera vzdělával v hudební teorii, kompozici a hře na klavír u Alexandra Zemlinského. Provedení baletní pantomimy *Schneemann* (*Sněhulák*) na scéně vídeňské Dvorní opery v roce 1910 přineslo mladému skladateli veřejnou proslulost. V pozdějších letech si dokázal získat přízeň obecenstva především díky svým úspěšným operám *Violanta* (1916), *Mrtvé město* (1920) a *Zázrak Heliany* (1927). Od roku 1934 spolupracoval s americkými studii v Hollywoodu jako jeden z předních autorů filmové hudby. Kvůli židovskému původu musel po anšlusu Rakouska zůstat v americkém exilu.

Tři písně, op. 22, z let 1928–1929 zkomponoval Erich Wolfgang Korngold na milostnou poezii hudebního kritika Karla Kobalda a rakouské hraběnky Eleonory van der Straaten-Sternberg. Potřeba uživit manželku Luisu a jejich dva malé syny vedla skladatele k tomu, že přijal místo jako aranžér a dirigent operet

v Theater an der Wien. Vliv operetního prostředí se promítl také do *Třech písní*, jež jsou hudebně oproštěnější, výrazově přímočařejší a přímo dýchají vídeňskou atmosférou 20. let.

Textovou předlohou pro *Tři zpěvy*, op. 18, z roku 1924 se staly mystické básně rakouského dramatika Hanse Kaltnekera. Kaltnekerova divadelní hra *Die Heilige* zavedla mimochodem o několik let později podnět ke vzniku Korngoldovy opery *Zázrak Heliany*, monumentální a erotické mysteriózní hry, jejíž hudba balancuje na hraně postromantismu a expresionismu. A podobný charakter má Korngoldova hudba také v případě *Tří zpěvů*, v nichž proměnlivé, komplikované harmonie podtrhují snivou a tajemnou atmosféru veršů.

Ondřej Pivoda

At the age of twenty, **Antonín Dvořák** (1841–1904) supplemented his modest salary as a violist in the orchestra of Prague's Czech Provisional Theatre by giving piano lessons. Among his pupils were the sisters Josefina and Anna Čermák, the daughters of a goldsmith. Dvořák married Anna in 1873, but ten years earlier he had been passionately in love with sixteen-year-old Josefina, who was then on the threshold of an acting career. She did not return Dvořák's feelings and later married into an aristocratic family. Under the immediate influence of his unrequited love, he composed his earliest solo songs, a cycle of eighteen love songs entitled *Cypresses*, to texts by the poet Gustav Pfleger-Moravský, where we see any Schubertian influences effortlessly absorbed into Dvořák's highly distinctive melodic invention. Antonín Dvořák returned to *Cypresses* and its musical motifs throughout his life. In 1881, for example, he reworked four of the songs into a song cycle published as *Op. 2*, while in 1887 he arranged twelve of them for string quartet. Finally, in December 1888, by then an internationally acclaimed composer, Dvořák selected eight songs from *Cypresses*, which he reworked and arranged as the cycle *Love Songs, Op. 83*. This composition was published the following year by Fritz Simrock's Berlin publishing house and quickly took its place among the jewels of Czech song literature.

The life and career of composer **Vítězslava Kaprálová** (1915–1940) were cut short by her premature death at the age of twenty-five. Her works, however, demonstrate a remarkable degree of maturity and compositional skill, placing Kaprálová among the leading figures of Czech interwar musical modernism. She studied composition at the Brno Conservatory with Vilém Petrželka and conducting with Zdeněk Chalabala. In October 1935, she was admitted to the Master School of the Prague Conservatory, where she studied composition under Vítězslav Novák and

conducting under Václav Talich. In Prague, she had the opportunity to experience the latest developments in contemporary music first hand, while her studies under Novák refined her compositional technique and sharpened her stylistic sensibility. When she first met Bohuslav Martinů in 1937, Kaprálová was so captivated by his personality that she soon decided to continue her studies in Paris. At the École normale de musique, she joined Charles Munch's conducting class. From the beginning of Kaprálová's time in Paris, Martinů gave her unstinting support and eventually became her closest friend. He offered her consultations and introduced her to members of the Parisian artistic avant-garde. The occupation of Czechoslovakia in March 1939 and the rapid changes in the political situation, however, greatly complicated Kaprálová's life. Financial difficulties forced her to move into a flat shared with several Czech friends, among them the journalist and writer Jiří Mucha, whom she married in April 1940. Soon after their marriage, Kaprálová was struck by a serious illness that required hospitalisation. With the Nazi occupiers closing in, her husband helped arrange her transfer from Paris to a hospital in Montpellier in southern France, but in June 1940 she succumbed there to typhoid fever, which at the time could not be treated.

In her song cycles, Kaprálová distinctively transforms the influences of Janáček, Martinů and the avant-garde of her time. For *Songs to Words by R. Bojko*, composed in the summer of 1932 before she began her third year at the conservatory, Kaprálová chose two texts from the poet's collection *Simple Flowers* (1924). The verses, which bear the clear influence of the Symbolist poetry of Otokar Březina, were given masterful piano accompaniment by the seventeen-year-old composer. The first performance took place on 5 December 1933 at an evening organised by the Brno Conservatory, with Milada Musilová and pianist František Vrána. The song *Waving Farewell* to a text by Vítězslav Nezval dates from early June 1937. Kaprálová composed it at the very end of her studies at the Master School and dedicated it in the score "as a farewell to the most beautiful city, Prague". It was premiered just ten days after its completion, on 19 June 1937,

in the hall of the girls' 'English' boarding school of Victoria College in Prague, performed by soprano Jarmila Vavrdová with the composer accompanying her on piano. The song cycle *Sung into the Distance* is one of Kaprálová's final compositional works. It was written in Paris in May 1939. Following the German occupation of Czechoslovakia, the twenty-four-year-old composer decided to remain in France, suddenly finding herself separated both from her parents and many of her Czech friends. She found the poetic texts that expressed her feelings in the collection *Worlds Without a Name* by Viktor Kripner. He was the nephew of the writer Viktor Dyk, and Kaprálová met him when was an official at the Czechoslovak Legation in Paris, where he was responsible for student affairs. The songs were premiered on 30 June 1939 at the Office du Tourisme de Tchécoslovaquie in Paris, performed by Růžena Herlingerová with the composer on piano.

The second half of the 1880s was a period in which **Leoš Janáček** (1854–1928) began to delve more deeply into the roots of Moravian folksong. During his teaching at the Teacher Training Institute, he met František Bartoš, an enthusiastic collector of folk poetry. Their collaboration resulted in the publication of a substantial collection entitled *A Bouquet of Moravian Folksongs* in 1890. The enormous success of the collection soon created demand for a second edition, and this time the publisher Emil Šolc asked Janáček to add piano accompaniments to some of the songs. Janáček initially provided piano accompaniments for fifteen songs, which were published in the first volume in 1893. Further songs were presumably to follow soon afterwards, but from 1894 Janáček's creative energies were fully occupied with work on the opera *Jenůfa*. He was therefore unable to provide Šolc with further arrangements until 1901, when the second volume, containing thirty-eight songs, was published. The two volumes were issued together in 1908 under the title *Moravian Folk Poetry in Songs*. The cycle is a distinctive work that served Janáček, to some extent, as a testing ground where he could experiment on a small scale with the musical elements and principles he had discovered through collecting and studying Moravian folk music in depth.

In 1910, Janáček was inspired to compose his *Fairy Tale for Cello and Piano* to *The Tale of Tsar Berendey* by Vasily Andreyevich Zhukovsky, an epic poem first published in 1832, whose plot touches on family happiness, an unfulfilled longing for children, and the bitter feelings associated with their loss. These were themes which also deeply touched the composer's own life. It began as a three-movement programmatic composition, which the composer expanded to four movements in 1912; the four-movement version was premiered by the Brno cellist Antonín Váňa in Vyškov on 22 September 1912. Soon afterwards, however, at the turn of 1913, Janáček substantially revised the work, and ten years later he made further changes in connection with its first publication by Hudební matice Umělecké besedy, when he produced the final three-movement version. Janáček imbued his *Fairy Tale* with virtuosic, emotionally charged music encompassing moments of tenderness, drama and joy. The final version of the *Fairy Tale* was premiered by the cellist Julius Junek and pianist Růžena Nebušková at the Besední dům in Brno on 7 March 1923. The work was also performed during Janáček's visit to England in early May 1926, when Livio Mannucci performed it at London's Wigmore Hall with Fanny Davies on piano.

Brno-born composer **Erich Wolfgang Korngold** (1897–1957) came from a wealthy German-Jewish family. His father, Julius Korngold, was a lawyer and music critic. In 1901, however, the entire family moved from Brno to Vienna, where Julius Korngold joined the feuilleton section of the prestigious daily *Neue Freie Presse*. His son Erich displayed exceptional musical talent from a very early age. Thanks to his influence and connections, his father was able to secure an outstanding musical education for his son, which set him on the path to becoming a child prodigy. Erich composed his first minor pieces at the age of seven, and at nine he was accepted as a private pupil of Robert Fuchs, a professor at the Vienna Conservatory. He subsequently studied music theory, composition and piano under Alexander Zemlinsky at the recommendation of Gustav Mahler. The performance of his ballet pantomime *Schneemann* (*The Snowman*) at the Vienna Court Opera in 1910 brought the young composer public

recognition. In later years, he won audiences over with his successful operas *Violanta* (1916), *The Dead City* (1920) and *Das Wunder der Heliane* (1927). From 1934 onwards, he worked with Hollywood studios in the United States as one of the leading composers of film music. Because of his Jewish background, he was forced to remain in American exile following the Austrian Anschluss.

Erich Wolfgang Korngold composed his *Three Songs, Op. 22*, from 1928–29, to love poetry by the music critic Karl Kobald and the Austrian countess Eleonora van der Straaten-Sternberg. The need to support his wife Luisa and their two young sons led the composer to accept a position as an arranger and conductor of operettas at the Theater an der Wien. The influence of operetta is also reflected in *Three Songs*, which are musically more pared back, more direct in expression and steeped in the atmosphere of 1920s Vienna.

The texts for *Three Songs, Op. 18*, composed in 1924, were mystical poems by the Austrian dramatist Hans Kaltneker. Kaltneker's play *Die Heilige* would, incidentally, inspire Korngold's opera *Das Wunder der Heliane* several years later, a monumental and erotic mystery play whose music balances on the border between post-Romanticism and Expressionism. Korngold's music has a similar character in *Three Songs*, where shifting, complex harmonies underscore the dreamlike and mysterious atmosphere of the poems.

Ondřej Pivoda

Corinne Winters

SOPRÁN

Corinne Winters vystupovala jako hostující umělkyně v Royal Opera House Covent Garden v Londýně, v Teatro Real v Madridu, ve Vídeňské státní opeře, v Opernhaus Zürich, Grand Théâtre de Genève, v Palau de les Arts Reina Sofia ve Valencii, v Teatro dell'Opera di Roma, v Bavorské státní opeře a v Metropolitní opeře v New Yorku, stejně jako na festivalu v Aix-en-Provence. Její repertoár zahrnuje role jako Cio-Cio-San (*Madama Butterfly*), Jenůfa, Blanche de la Force (*Dialogues des Carmélites*), Nedda (*Pagliacci*), Lauretta, Giorgetta, Suor Angelica (*Il tritico*), Mimì (*La bohème*), Taťána (*Evžen Oněgin*) a titulní role v operách *Rusalka*, *Jolanta* a *Halka* od Stanisława Moniuszka. Na Salcburském festivalu debutovala v roce 2022 v titulní roli v opeře *Káťa Kabanová*. V roce 2025 byla na OPER! AWARDS vyhlášena nejlepší zpěvačkou. Často vystupuje na recitálech a koncertech a v této sezoně předvede Straussovy *Čtyři poslední písně* na turné po Evropě a USA. Corinne získala magisterský titul v oboru vokální interpretace na Peabody Conservatory a bakalářský titul s vyznamenáním magna cum laude na Towson University, poté působila jako rezidenční umělkyně na prestižní Academy of Vocal Arts ve Filadelfii. Ztvárnila titulní roli na premiérové nahrávce opery *Esther*, která nedávno vyšla u vydavatelství Pentatone.

SOPRANO

Corinne Winters has performed as a guest artist at the the Royal Opera House Covent Garden in London, the Teatro Real in Madrid, Vienna State Opera, the Opernhaus Zürich, the Grand Théâtre de Genève, the Palau de les Arts Reina Sofia in Valencia, Teatro dell'Opera di Roma, the Bavarian State Opera, and the Metropolitan Opera in New York, as well as the Aix-en-Provence Festival. Her repertoire includes roles such as Cio-Cio-San (*Madama Butterfly*), Jenůfa, Blanche de la Force (*Dialogues des Carmélites*), Nedda (*Pagliacci*), Lauretta, Giorgetta, Suor Angelica (*Il trittico*), Mimì (*La bohème*), Tatyana (*Eugene Onegin*), and the title roles in the operas *Rusalka*, *Iolanta* and Stanisław Moniuszko's *Halka*. She made her debut at the Salzburg Festival in 2022 in the title role in *Katya Kabanová*. In 2025, she was named Best Singer at the OPER! AWARDS. She frequently performs in recital and concert, and will perform Strauss' *Four Last Songs* this season on tour in Europe and the US. Corinne earned a Master of Music degree in vocal performance from the Peabody Conservatory and a Bachelor's degree magna cum laude from Towson University before appearing as a resident artist at the prestigious Academy of Vocal Arts in Philadelphia. She is featured in the title role on the premiere recording of the opera *Esther*, recently released on Pentatone.

David Mareček

KLAVÍR

David Mareček je vyhledávaným komorním hráčem, který pravidelně vystupuje s nejvýznamnějšími českými sólisty, jakými jsou houslisté Jiří Vodička a Jan Mráček, violoncellisté Michaela Fukačová a Václav Petr a pěvec Jan Martiník. Vystupoval s některými předními současnými hudebníky, včetně Alisy Weilerstein a Gautiera Capuçon (violoncello). Jako sólista spolupracoval mimo jiné s dirigentem Jakubem Hrůšou (Beethovenův *Trojkoncert*). Mezinárodní uznání získal David Mareček za interpretaci Dvořákova *Klavírního kvintetu* (The Strad), a to s Dover a Jerusalem Quartets a Zemlinského kvartetem. S Alisou Weilerstein vystoupil v přímém přenosu BBC Radio 3 (2018) a oba umělci natočili v roce 2021 recitál z Rudolfiny pro Českou televizi. Jeho nahrávka Schubertovy *Zimní cesty* s Janem Martiníkem získala mj. pěťihvězdičkovou recenzi v Diapasonu (2018). David Mareček pravidelně vystupuje jako komorní hráč v Evropě, USA a Asii. Je absolventem brněnské konzervatoře v oborech klavír a dirigování (Ivana Stanovská, Evžen Holíš), ve studiu klavíru pokračoval na Janáčkově akademii múzických umění (Inessa Janíčková, Jaroslav Smýkal). Zúčastnil se mistrovských kurzů významných klavíristů a pedagogů, jakými jsou Karl-Heinz Kämmerling, Dominique Weber a Peter Lang.

PIANO

David Mareček is a much sought-after chamber musician who performs regularly with some of the most distinguished Czech soloists, such as violinists Jiří Vodička and Jan Mráček, cellists Michaela Fukačová and Václav Petr, and singer Jan Martiník. He has performed with some of today's leading musicians, including Alisa Weilerstein and Gautier Capuçon (cello). He has appeared as a soloist with, for example, conductor Jakub Hrůša (Beethoven's *Triple Concerto*). David Mareček received international recognition for his interpretation of Dvořák's *Piano Quintet* (The Strad) with the Dover Quartet, the Jerusalem Quartet and the Zemlinsky Quartet. He has performed live with Alisa Weilerstein on BBC Radio Three (2018) and the two musicians filmed a recital at the Rudolfinum in Prague for Czech Television in 2021. His recording of Schubert's *Winterreise* with Jan Martiník received great acclaim, including a five-star review in Diapason (2018). David Mareček performs regularly as a chamber musician in Europe, the USA and Asia. He is a graduate of the Brno Conservatory in the piano and conducting (Ivana Stanovská, Evžen Holíš), and continued his piano studies at the Janáček Academy of Performing Arts (Inessa Janíčková, Jaroslav Smýkal). He has taken part in master-classes with leading pianists and teachers such as Karl-Heinz Kämmerling, Dominique Weber and Peter Lang.

Lukáš Mareček

VIOLONCELLO

Lukáš Mareček je mladý český violoncellista. V současnosti je studentem italského violoncellisty Enrica Bronziho na univerzitě Mozarteum Salzburg. Základ svého hudebního vzdělání získal na Konzervatoři Brno ve třídě Václava Horáka. Vystoupil jako sólista s komorním orchestrem České filharmonie, Janáčkovou filharmonií Ostrava a orchestrem Barocco sempre giovane. V roce 2024 debutoval recitálem na mezinárodním festivalu Dvořákova Praha. Zúčastnil se řady mezinárodních interpretačních kurzů vedených významnými osobnostmi světové klasické hudby, mezi něž patří Gautier Capuçon, Steven Isserlis, Pablo Ferrandéz, Michaela Fukačová, Jérôme Pernoo nebo Wolfgang Emanuel Schmidt. K jeho nejvýznamnějším soutěžním úspěchům patří vítězství v Mezinárodní soutěži Prague Cello Competition a Gustav Mahler Prize Cello Competition. Další ocenění získal například na mezinárodní soutěži Talents for Europe, Heranově violoncellové soutěži a Soutěžní přehlídce konzervatoří a hudebních gymnázií ČR. Jako orchestrální hráč spolupracoval s dirigenty sirem Simonem Rattlem, Petrem Altrichterem a Tomášem Netopilem.

CELLO

Lukáš Mareček is a young Czech cellist who is currently a student of the Italian cellist Enrico Bronzi at the Mozarteum University Salzburg. He received the foundations of his musical education at the Brno Conservatory, where he studied under Václav Horák. He has performed as a soloist with the Czech Philharmonic Chamber Orchestra, the Janáček Philharmonic Ostrava and Barocco sempre giovane. In 2024, he made his recital debut at the international Dvořák Prague festival. He has taken part in numerous international masterclasses led by prominent figures in classical music, including Gautier Capuçon, Steven Isserlis, Pablo Ferrández, Michaela Fukačová, Jérôme Pernoo and Wolfgang Emanuel Schmidt. Among his most significant competition successes are first prizes at the Prague Cello Competition and the Gustav Mahler Prize Cello Competition. He has also received awards at the international Talents for Europe competition, the Heran Cello Competition and the Czech Republic Conservatories and Music High Schools Competition. As an orchestral player, he has worked with conductors such as Sir Simon Rattle, Petr Altrichter and Tomáš Netopil.

Antonín Dvořák:

Písně milostné, op. 83, B 160

Ó, naší lásce nekvete

Ó, naší lásce nekvete
to vytoužené štěstí.
A kdyby kvetlo,
nebude dlouho kvéstí.

Proč by se slza v ohnivě
polibky vekrádala?
Proč by mne v plné lásce své
ouzkostně objímala?

O, trpké je to loučení,
kde naděj nezahyne.
Tu srdce cítí ve chvění,
že brzo, ach, brzo bídne zhyne.

V tak mnohém srdci mrtvo jest

V tak mnohém srdci mrtvo jest,
jak v temné pustině,
v něm na žalost a na bolest,
ba, místa jedině.

Tu klamy lásky horoucí
v to srdce vstupuje
a srdce žalem prahnoucí,
to mní, že miluje.

A v tomto sladkém domnění
se ještě jednou v ráj
to srdce mrtvé promění
a zpívá, zpívá, starou báj!

Kol domu se teď potácím

Kol domu se teď potácím,
kdes bydlívala dříve,
a z lásky rány krvácím,
lásky sladké, lživé!

A smutným okem nazírám,
zdaž ke mně vedeš kroku:
a vstříc ti náruč otvírám,
však slzu cítím v oku!

Ó, kde jsi, drahá, kde jsi dnes,
což nepřijdeš mi vstříce?
Což nemám v srdci slast a ples,
tě uzříť nikdy více?

Já vím, že v sladké naději

Já vím, že v sladké naději
tě smím přec milovat;
a že chceš tím horoucněji
mou lásku pěstovat.

A přec, když nazřím očí tvých
v tu přerozkošnou noc
a zvím, jak nebe lásky z nich
na mne snáší moc:

Tu moje oko slzami,
tu náhle se obstírá,
neb v štěstí naše za námi
zlý osud pozírá!

Nad krajem vévodí lehký spánek

Nad krajem vévodí lehký spánek
jasná se rozpjala májová noc;
nesmělý krade se do listí vánek,
s nebes se schýlila míru moc.
Zadřímlo kvítí, potokem šumá
tišeji nápěvů tajemných sbor.
Příroda v rozkoši blaženě dumá,
neklidných živlů všad utichl vzpor.

Hvězdy se sešly co naděje světla,
země se mění na nebeský kruh.
Mým srdcem, v němžto kdys blaženost kvetla,
mým srdcem táhne jen bolesti ruch!

Zde v lese u potoka

Zde v lese u potoka já
stojím sám a sám;
a ve potoka vlny
v myšlenkách pozírám.

Tu vidím starý kámen,
nad nímž se vlny dmou;
ten kámen stoupá a padá
bez klidu pod vlnou.

A proud se oň opírá,
až kámen zvrhne se.
Kdy vlna života mne ze světa odnese,
kdy, ach, vlna života mne odnese?

V té sladké moci očí tvých

V té sladké moci očí tvých
jak rád, jak rád bych zahynul,
kdyby mě k životu jen smích
rtů krásných nekynul.

Však tu smrt sladkou zvolím hned
s tou láskou, s tou láskou ve hrudí:
když mě jen ten tvůj smavý ret
k životu probudí.

Ó, duše drahá, jedinká

Ó, duše drahá, jedinká,
jež v srdci žiješ dosud:
má oblétá tě myšlenka,
ač nás dělí zlý osud.

Ó, kéž jsem zpěvnou labutí,
já zaletěl bych k tobě;
a v posledním bych vzdechnutí
ti vypěl srdce v mdlobě.

Love Songs, op. 83, B 160

Oh, for us love does not bloom

Oh, for our love, does not bloom
that longed-for happiness.

And if it did bloom,
it would not be for long.

Why would a tear
steal into fiery kisses?
Why, in the fullness of her love,
would she embrace me so anxiously?

Oh, bitter is that parting,
where hope does not die.
There the heart senses, trembling,
that soon in misery it will die.

So many hearts are as though dead

So many hearts are as though dead,
as though in a dark wasteland,
where there is only room,
for grief and pain.

Then delusions of burning love
enter into the heart,
and the heart, yearning in misery,
believes that it loves.

And in this sweet delusion,
that dead heart is transformed
once more into a paradise
and sings, sings its ancient tale!

Around the house now I stagger

Around the house now I stagger,
where once you did live,
and from the wound of love I bleed,
sweet, deceitful love!

And with a sorrowful eye do I gaze,
whether you step toward me:
and I open my arms to you,
though I feel a tear in my eye!

Oh, where are you today, my dear,
will you not come to me?
Will I never have the joy and delight,
of ever seeing you again?

I know that in sweet hope

I know that in sweet hope
I may love you after all;
and that you wish all the more ardently,
to cherish my love.

And yet, when I look into your eyes,
on that most blissful night,
and know how from them the heaven of love,
casts its power upon me:

My eyes then suddenly fill with tears,
for in our happiness, behind us
evil fate does watch!

Over the countryside reigns a light sleep

Over the countryside reigns a light sleep,
bright and clear, the May night unfolded;
a timid breeze stole through the leaves,
from the heavens descended the power of peace.

The flowers fell asleep, the stream murmured
more softly the melody of mysterious songs.
Nature, in delight, blissfully meditated
and the restless elements fell still.

The stars gathered like lights of hope,
the earth transformed into a heavenly sphere.
But through my heart where bliss once bloomed,
only the tumult of pain now passes!

Here in the forest by a stream

Here in the forest by a stream
I stand all alone;
and gaze into its waves
lost in thought.

There I see an ancient stone,
over which the waves swell;
the stone rises and falls
restlessly beneath the waves.

And the current presses against it,
until the stone is overturned.
When will the wave of life,
carry me away from this world?

In that sweet power of your eyes

In the sweet power of your eyes,
how gladly, how gladly I would die,
if only the laughter of your beautiful lips
did not summon me back to life.
Yet I would gladly choose that sweet death
with this love within my breast,
if only your smiling lips
would awaken me to life.

Oh dear soul, the only one

Oh, dear soul, the only one
who still lives within my heart:
my thoughts fly round you,
though cruel fate keeps us apart.

Oh, if only I were a singing swan,
I would fly to you;
and with my final breath
I would sing to you the fainting of my heart.

Vítězslava Kaprálová:

Dvě písně na slova R. Bojka, op. 4

Jitro

Jitro zpívá kol a ve mně,
zlatý pták, jenž přelét hory,
smavé dítě dne a zory,
růžový sen bílé země, země.

Jitro, sběratel snů bosý,
světla rozsévá a rosy,
vlídný pozdrav boha světa.

Jitro se skřivany, kosy,
rozprostírá křídla k letu,
duše, bílá sestra květů.

Jitro září kol a ve mně, září, září kol.

Osiřelý

Jde bílý měsíc po lukách
a prsty třpytné, zařivé
na trávy klade bázlivé
a sklouzá tiše po rosách.

Ó, bych tě měl zde na dosah.
Mátožně sladké postavy,
v tyl zahaleny bělavý
rukama kynou v doubravy.

Vzdech nyvý vane od pasek.
Stříbrné paže bílých řek
se zvedly pro hvězd polibek,
Zem kolébá se na osách.
Ó, bych tě měl zde na dosah.

Two Songs to words by R. Bojek, Op. 4

Morning

Morning sings all around and within me,
a golden bird that has flown over the mountains,
the smiling child of dawn and daybreak,
a rosy dream of the white earth, the earth.

Morning, barefoot collector of dreams,
sower of light and dew,
God's gentle greeting to the world.

Morning, with larks and blackbirds,
spreads its wings to take flight,
the white sister of flowers, the soul.

Morning shines all around and within me,
it shines, shines all around.

Orphaned

A white moon crosses the meadows
and lays its glittering, radiant fingers
upon the timid grass
and glides softly over the dew.

Oh, if only I could reach you here.
Sweet, ghostly figures,
veiled in pale tulle,
beckon with their hands towards the groves.

A mournful sigh drifts from the clearings.
The silver arms of white rivers
rise to kiss the stars,
the earth sways upon its axis.
Oh, if only I could reach you here.

Sbohem a šáteček, op. 14

Sbohem, a kdybychom se nikdy nesetkali,
bylo to překrásné a bylo toho dost.
Sbohem, a kdybychom si spolu schůzku dali,
možná, že nepřijdem, že přijde jiný host.

Bylo to překrásné, žel, všechno má svůj konec.
Mlč, umíráčku, mlč, smutek ten já už znám,
polibek, kapesník, siréna, lodní zvonec,
tři, čtyři úsměvy, a potom zůstat sám.

Sbohem, a kdybychom si neřekli už více,
ať po nás zůstane maličká památka,
vzdušná jak kapesník, prostší než pohlednice,
a trochu mámivá jak vůně pozlátka.

A jestli viděl jsem, co neviděli jiní,
tím lépe, vlaštovko, jež hledáš rodný chlív.
Ukázalas mi jih, kde máš své hnízdo v skříni,
tvým osudem je let, mým osudem je zpěv.

Sbohem, a bylo-li to všechno naposledy,
tím hůř, mé naděje, nic už vám nezbude.
Chcem-li se setkat, nehneme se radš tedy.
Sbohem a šáteček. Vyplň se, osude!

Waving Farewell, Op. 14

Farewell, and if we were never to meet again,
it was so beautiful, and it was enough.
Farewell, and if we were to have a rendezvous,
it is possible we would not come, that another guest would arrive.

It was so beautiful, unfortunately everything has its end.
Keep silent, tolling bell, keep silent, that sadness I already know,
a kiss, a handkerchief, a foghorn, the ship's bell,
three, four smiles, and then to remain alone.

Farewell, and if we were not to speak to each other anymore,
after us shall remain a little remembrance,
transparent like a handkerchief,
simpler than a postcard, and a little
intoxicated like the fragrance of gold leaf.
And if I saw what others did not see, that is better, oh swallow,
who looks for its native shed.

You showed me the south,
where you have your nest in a closet,
your fate is flight, my fate is song.

Farewell, and if everything were for the last time,
that is worse, oh my hopes, nothing else from you will remain.
If we want to meet each other again,
then it is better not to say goodbye.
A waving farewell. Carry on, fate!

Zpíváno do dálky, op. 22

Píseň tvé nepřítomnosti

Moře mi není mořem
bez tebe, lásko má.
Tys mi však stále sebou,
blízká či vzdálená.
Jsi nade mnou jak oblak,
jak věčný racek nad vodou,
zatím co v tremolu dešťů
se stíny v plavý písek strou,
jsi nade mnou jak záře.

Polohlasem

Vítr vane.
Chvěje se lampy svit.
Jej střeží
dvě ruce milované.
Na lampu, jež zimomřivě plane,
štěrbínami dveří,
skulinami v oknech
vítr vane.
Ať k ránu lampa dohasne
a zůstaneme sami
s geniem hudby.
Tvé srdce zazní, hrací hodiny.
Vdechnuvše věčnost, vtělíme ji dlouze
v polibek jediný.

Jarní

Den s motýly, sluncem a kvítím,
s jásotem dětských her
zasvitl z pavučin.
Ptáci výškami táhli na sever.
Záhy však stali se kapkami stříbra,
jež tichounce skanuly k zemi,
– slzy tvé ztracené lásky.

Sung into the Distance, Op. 22

Song of Your Absence

The sea is not the sea to me
without you, my love.
But you are always with me,
whether near or far.
You are above me like a cloud,
like the eternal gull above the water,
while in the tremolo of rain
shadows are ground into the pale sand, –
you are above me like radiance.

Under One's Breath

The wind blows.
The lamplight trembles.
It is guarded
by two loving hands.
Through cracks in the door,
gaps in the windows,
the wind blows on the lamp,
which flickers in the cold.
Let the lamp die out by morning
and let us remain alone
with that genius of music.
Your heart will sound, like a music box.
Having breathed in eternity, we shall embody it
in one long lingering kiss.

Spring

The day with butterflies, sunlight and flowers,
with the cries from children's games,
it shone through the cobwebs.
The birds up high headed north.
But soon they became drops of silver,
falling softly to the earth,
– the tears of your lost love.

Leoš Janáček:

Ukvalská lidová poezie v písních, JW V/4 (výběr)

Ondraš, Ondraš!

Ondraš, Ondraš, dobře sobě rozvaž,
dobře sobě rozvaž, kerou cestu iť maš.

Pujděm, pujděm, pujděm dolinami,
pujděm dolinami, nech je Pambu s nami.

Pujděm, pujděm na Ukvaldy s Vami,
na Ukvaldy s Vami, tam su Vaši pani.

Ondraš, kdě maš fojta Janovskeho,
fojta Janovskeho, synečka švarneho.

Ty ukvalsky kosteličku

Ty ukvalsky kosteličku,
proti tobě černý les,
ešče se podivam,
ešče se podivam,
kdě muj milý jedě dnes.

Ach, jede on z domu, jede
na svém vraném koníčku
a připíná sobě
a připíná sobě
ocelovou šabličku.

A jak si šabličku připjal,
na svůj dům se obrátil,
pak žalostně zplakal
a sobě zavzdychal,
až kůň pod ním zařehtal.

Ma mila mamulko

Ma mila mamulko, tulam se jak v noci,
pod našima okny sedavaju chlapci.
Pod okenkem sedaju, pokoja mi nĚdaju.

Ma mila ceruško, nĚvdavaj se ešĉe,
ludĚ povĚdaju, Źe si mlade dĚvĉe.
Źe ty mlade Źenky mŕu, co se skoro vdávají.

Ma mila mamulko, pŕes krchov choditĚ,
kdĚ vy tam ty hroby mladych Źen poznatĚ.
Źe ty mlade Źenky mŕu, co se skoro vdavaju.

Proĉ kalinko smutna stojiš

Proĉ kalinko, ach, proĉ kalinko smutna stojiš?
Ach proĉ kalinko smutna stojiš,
sucha, mokra se nĚbojiš?

Proĉ bych se ja smutna bala?
Kaj sem zrostla, stojim sama.

Zrostla sem ja na bařince,
sem podobna kukalince.

Zrostla sem ja v ĉirem poli,
sucha, mokra se nĚbojim.

Ty ukvalsky kosteličku!

Ty ukvalsky kosteličku, hej!

Ty ukvalsky kosteličku,
stojiš na pěknym travníčku!

Vychazaju z tebe panny, hej!

Vychazaju z tebe panny,
su bile jako anděli.

Jedna vyšla pěkně bila, hej!

Jedna vyšla pěkně bila,
to byla ma roztomila.

Druha vyšla ešče bilši, hej!

Druha vyšla ešče bilši,
to byla ma nejmilejší.

Hukvaldy Songs, JW V/4 (selection)

Ondraš, Ondraš!

Ondraš, Ondraš, think carefully,
think carefully the path you'll take.

We will go, we will go, we will go through the valleys,
we will go through the valleys, may God be with us.

We will go, we will go to Hukvaldy with you,
to Hukvaldy with you, your lords are there.

Ondraš, where is the bailiff Janovsky,
bailiff Janovsky, that fine young man.

You Little Church in Hukvaldy

Little church of Hukvaldy,
with the dark woods facing you,
once more I'll look out,
once more I'll look out,
to see where my love rides today.

Ah, he rides away from home,
on his fine black horse,
and he fastens at his side,
and he fastens at his side,
his shining steel sabre.

And when he had fastened his sabre,
he turned back towards his home,
then bitterly he wept
and heaved a heavy sigh,
till the horse beneath him neighed.

My Dear Mummy

My dear mummy, I wander as though in the night,
beneath our windows the young lads sit.
They sit beneath my window and give me no peace.

My dear daughter, don't marry just yet,
people say that you're still a young girl.
Young wives die, those who marry too soon.

My dear mummy, when you walk through the churchyard,
how will you know the graves of the young wives there?
Young wives die, those who marry too soon.

Why Do You Stand So Sad, Guelder Rose

Why, oh why, do you stand there so sad, guelder rose?
Oh why, guelder rose, do you stand there so sad,
fearing neither drought nor rain?

Why should I be sad or afraid?
Where I grew, I stand alone.

I grew there by the marsh,
like the cuckoo, all alone.

I grew out in the open fields,
fearing neither drought nor rain.

You Little Church in Hukvaldy!

You little church in Hukvaldy, hey!
You little church in Hukvaldy,
you stand on a lovely meadow!

Maidens come out from you, hey!
Maidens come out from you,
as white as angels.

One came out beautifully white, hey!
One came out beautifully white,
she was my darling.

Another came out whiter still, hey!
Another came out whiter,
she was dearest of all.

Moravská lidová poezie v písniích, JW V/2 (výběr)

Bolavá hlava

Na trávníčku, na zeleném
u studénky u kameněj,
stojí tam kůň ryzovraný,
na něm šohaj porúbaný.

Tužba

Ej Janku, Janíčku, voňavý hřebíčku,
jak's ty mně zavoňel v tom širém polečku.
To moje srdenko, tak ve mně buchoce,
jako ta ryběnka v hlubokém potoce.

Stálost'

Zelené sem seť, červené mi schodí,
pověz mi synečku, kdo tebe rozvodí.
Rozvodí, ceťá má rodina,
že si ty chudobnej maměny dívčina.
Nedaj, Bože, nedaj, fialence rozkvést,
nedaj sa, synečku, od cérenky rozvést.
Šak já nedám, ani nerozvedú,
dokud' já, cérečko, dokud' já živ budu.

Lavečka

Ta naša łavečka, aj už a polámala,
co sem ze synečkem, aj na ni sedávala.
Byla to łavečka, aj z dřeva olšového,
být ten můj syneček srdénka falešného.
Ta naša łavečka, na dvě sa rozdělila,
že naše srdénka od sebe rozúčila.
Ty naša łavečko, aj zrosti sa mi ešče,
starodávný galán, aj navrať sa mi ešče!

Koníčky milého

Dybych já věděla, čím sú to koníčky,
nažala bych já jim zeleněj travičky.
Dybych já věděla, že sú to milého,
nažala bych já jím ovsa zeleného.
Dybych já věděla, že sú frajírovy,
oplétla bych já jich zlatými pentlami.

Jabúčko

Fuč větříčku, z podolé,
zroň jabúčko lebo dvě.
Neráňaj ně zelené,
ale pěkné červené.
V zeleném je červíček,
v červeném Janíček.

Jindy a nyní

Hrdelenko moje
ej jako tá hrkávka,
nemože dovoľat
svěj vůle šohajka.
Prvéj dovoľalo,
ej co len zazpívalo,
a včilěj nemože,
co by zapľakalo.

Tíha

Těžko je mi, těžko na mojim srdečku,
jak by mi ho zvažal hedbavnu šňurečku.
Hedbavnu šňurečku, tu rozvažat možu,
na tebe, synečku, zapomět nemožu.

Milenec vrah

Stóji Jano při potoce, eja hoj!
Umývá si v krvi ruce, bože mój!
Co's Janíčku, co's porobil, eja hoj!
Že si's ruce zakrvaviť, Bože mój!

Došla k němu jeho máti,
počala ho naříkati:
Můj synáčku přemilený,
pověz ty mně, co ťa bolí.

Hlavička mňa tuze bolí,
tá sa jakživ nezahojí.
Má matičko přemilená,
to mi vojna porobiťa.

Červená jabůčka

Před našimi okny pěkná rovenečka,
na téj rovenečce pěkná zahrádečka.
A v téj zahrádečce pěkná jabůnečka,
na téj janůnečce červené jabůčka.
Červené jabůčko už sa dokúľaťo,
moje potěšení už sa dotúľaťo.

Obrázek milého

Šťa děvečka do haječka, do zeleného,
potkaťa tam malerečka černoookého.
Malerečku černoooky, pěkně tě prosím,
vymaluj mi obrazeček, co v srdci nosím.
Nemaluj mi, malerečku, svateho Jana,
vymaluj mi, malerečku, meho galana.

Moravian Folk Poetry in Songs, JW V/2 (selection)

Headache

A girl went to a forest, to a green forest,
She met a dark-eyed painter there.
Dark-eyed painter, I would like to ask you nicely
to paint me a picture of what I carry in my heart.
Do not paint St John for me, painter,
paint my bonny, bonny boy.

Desire

Hey Janek, Janíček, sweet-smelling clove,
how nicely you smelled to me in the wide field.
Oh my heart, how hard it is beating,
like the fish swimming in the deep stream.

Constancy

I sowed a red one, I got a green one,
tell me boy, who is dissuading you.
My whole family is dissuading, persuading,
you are a girl from a poor mother.
Don't let, God, don't let the violet bloom,
Do not part, boy, do not part from your girl.
Surely, I shall not, I shall not part from her,
while I, girl, while I still live.

The Little Bench

Our little bench now lies broken,
the bench where I sat with my boy.
It was a bench from alder wood,
but my boy's heart was false.
Our bench, it broke in two,
and our hearts parted from one another.
Bench, mend yourself for me,
let my old sweetheart return to me!

My Sweetheart's Horses

If I had known whose horses they were,
I would have cut green grass for them.
If I had known that they were my sweetheart's,
I would have cut green oats for them.
If I had known that they were my boy's,
I would have weaved them golden ribbons.

Apple

Blow, wind, from the valley,
knock down an apple or two.
Don't knock down a green one
but a nicely red one.
There is a worm in the green one,
and Janíček's in the red one.

Some Other Time and Now

My little throat,
just like that bell,
cannot call to me
the boy that I love.
Once it could call him,
all it had to do was sing,
but it can't any more,
it's enough to make one cry.

Heavy Burden

I feel heavy, heavy is my heart,
as if it were tied with a silk ribbon.
A silk ribbon, that I could untie,
but I can never forget you, my boy.

Lover Murderer

Jano is standing by a brook, hey ho!
He is washing his hands in blood, my Lord!
What have you done, Janíček, hey ho!
That your hands are covered in blood, my Lord!

Red Apples

There's a nice flat place under our window,
and on the flat place a pretty garden.
And in the garden a pretty apple tree,
and on the apple tree a red apple.
The red apple has rolled away,
my joy has finished wandering.

Picture of my Beloved

A girl went to a forest, to a green forest,
She met a dark-eyed painter there.
Dark-eyed painter, I would like to ask you nicely
to paint me a picture of what I carry in my heart.
Do not paint St. John for me, painter,
paint my bonny, bonny boy.

Erich Wolfgang Korngold:

Tři písně, op. 22

Čím mi jsi? (*Was Du mir bist?*)

Čím mi jsi?

Vyhlídkou do krásné krajiny,
kde rostou stromy obtížené plody,
květiny kvetou u okraje pramene.

Čím mi jsi?

Jiskřením hvězd, které proráží mraky,
vzdáleným paprskem světla, který v temnotě říká:
Ó, poutníku, neklesej na mysli!

A i když můj život byl také odříkání,
neoslňovala mě šťastná sudba –
Čím mi jsi? Můžeš se ještě ptát?
Mojí vírou ve štěstí.

Mlčet s Tebou (*Mit Dir zu schweigen*)

Tiše s Tebou mlčet za soumraku,
s duší opřenu o klín snů –
je naslouchání věčným melodiím,
je nekonečná láska...

Mlčet s Tebou za soumraku,
je touha po světech velké hojnosti,
je růst do dálné nekonečnosti,
pohroužení do věčného ticha...

Svět tiše usnul (Welt ist stille eingeschlafen)

Svět tiše usnul,
odpočívá v měsíčním svitu.
V nebeském přístavu se otevírají
oči, zlaté, čisté.

Boží housle teď tiše pějí –
Milovaná, myslím na Tebe.
Cesta ubíhá jako na lodi snů,
hledám Tě v hvězdách.

Paprsky šťastné lásky prozařují
prostor mého srdce.
Naše duše spolu hovoří,
líbají se ve snu.

Three Songs, Op. 22

What are you to me? (Was Du mir bist?)

What are you to me?
A view of a beautiful landscape,
where the trees grow laden with fruit,
and the flowers bloom by a spring.

What are you to me?
The sparkle of stars breaking through the cloud,
A distant ray of light which in the darkness says:
Oh, pilgrim, do not lose heart!

And even if my life has also been one of renunciation,
No fortunate destiny there to dazzle me –
What are you to me? Can you still ask?
My faith in happiness.

To be silent with you (Mit Dir zu schweigen)

To be silent with you at nightfall,
My soul resting on the lap of dreams –
is to listen to eternal melodies,
is infinite love...

To be silent with you at nightfall,
is the longing for worlds of great abundance,
It is to grow into distant infinity,
plunge into eternal silence...

***The world has quietly fallen asleep
(Welt ist stille eingeschlafen)***

The world has quietly fallen asleep,
resting in the moonlight.
In the heavenly harbour,
golden, pure eyes are opening.

God's violin now sings softly–
My beloved, I am thinking of you.
The journey passes as if aboard a ship of dreams,
I search for you among the stars.

Rays of happy love illuminate
the space within my heart.
Our souls speak to one another,
kissing in a dream.

Tři zpěvy, op. 18 (č. 2 a 3)

Zbav mě bolesti (Tu ab den Schmerz)

Zbav mě bolesti, odejdi, touho!

Květy léta se vinou kolem hlavy mé sladké sestry.

Blažená je duše, která bez obav

myslí na dobrou, věčnou zimu.

Otevři své srdce, vejdi dovnitř, pokoji!

Vznášející se Slunce líbá tvář mé sestry.

Blažen je ten, kdo s poslední písní

zaplétá kvetoucí věnce kolem skrání smrti!

Pokušení (Versuchung)

Ty, čistá ženo ze světla a slonoviny,

ty, jasná sestro u mého chmurného lože,

ty, poslední útočiště mojí krve,

ty, záchrano duše, hluboká a chladná a čistá,

jako bych se kdysi zrodil z tvého lůna,

moje srdce vždy dojde klidu v tvé lásce!

Tebe, sladká světice, nemůže znesvětit žádné přání,

mě však, své dítě, zachraň z bědných plamenů!

Naslouchám v noci štvanci divokých jezdců,

v tváři cítím jejich horký sípavý dech –

ne, nepomáhej mi! Dovol, ať i toto vydržím

kvůli tobě, která mě povzneseš, když mě přemůžeš.

Znám to slovo, které prosvětlí všechny noci:

„Chci! Miluji tě!“ – Podívej, přichází světlo!

Three Songs, Op. 18 (Nos. 2 and 3)

Take away the pain (*Tu ab den Schmerz*)

Take away the pain, go away, longing!
Summer flowers twine around my sweet sister's head.
Blessed is the soul that without fear
thinks of the good, eternal winter.

Open your heart, peace, enter in!
The motionless sun kisses my sister's face.
Blessed is the one who, with his final song,
weaves flowering wreaths around the brow of death!

Temptation (*Versuchung*)

You, pure woman of light and ivory,
you, radiant sister at my gloomy bedside,
you, the last refuge of my blood,
you, salvation of the soul, deep and cool and pure,
as if I had once been born from your womb,
my heart will always find peace in your love!
No desire can defile you, sweet saint,
but save me, your child, from the wretched flames!
At night I hear the wild riders' hunt,
I feel their hot, panting breath upon my face –
no, do not help me! Let me endure this too
for your sake, you who will exalt me when you overcome me.
I know the words that will illuminate all nights:
"I will! I love you!" – And behold, there was light!